

El cervell de la ultradreta espanyola

Ernesto Milá Rodríguez, nascut l'any 1952 a Barcelona i membre del Círculo Español de Amigos de Europa (CEDADE), la primera organització nazi a l'estat espanyol fundada l'any 1967 per criminals de guerra alemanys acollits pel franquisme, és l'actual ideòleg de la ultradreta espanyola. Ara proclama ben alt que l'extrema dreta ha d'allunyar-se de la seua imatge tradicional, malgrat que ell mateix ha estat un dels líders feixistes més importants. El febrer de 1971, a 19 anys i essent dirigent del Partido Español Nacional Socialista (PENS), coneix Stefano Della Chiaie, un dels màxims dirigents del terrorisme europeu d'extrema dreta. L'any abans Milá havia visitat València per establir contactes amb membres del Movimiento Social Español (MSE), un altre grupuscle neonazi extremadament violent. Tant el PENS com el MSE portaren a terme nombrosos atemptats contra llibreries i sales d'espectacles (l'abril de 1975, ultres de l'MSE llançaren una bomba des d'un cotxe

engegat contra el Teatre Principal de València). A més, en el cas del PENS, l'encarregat de proporcionar-li fons i locals fou el SECED (Servicio Central de Documentación), els serveis secrets del franquisme.

L'any 1975, a causa dels colps policials i a les lluites internes, Milá abandona el PENS i ingressa a Fuerza Nueva (FN), el partit ultradretà liderat per Blas Pinar, com a responsable de premsa al Principat. Però dos anys més tard, al setembre de 1977, Milá és expulsat d'FN –el motiu oficial fou que el seu casament amb María Amor Díaz Boyero havia estat civil– i crea el Frente Nacional de la Juventud (FNJ), el grup ultradretà més violent de la transició. Mentre Milá és secretari general del grup, FNJ adopta les tesis personals de l'amic italià, Della Chiaie. Així doncs, la influència del neofeixisme extraparlamentari europeu es converteix en un *leitmotiv* en aquesta etapa de la trajectòria de Milá. Anys més tard, Della Chiaie, mercenari a sou de la guerra bruta contra ETA, morí

mentre col·locava una bomba destinada a un ciutadà basc que li esclatà en plena feina.

L'any 1979, l'FNJ es dissol i Milá, líder de les posicions més radicals crea el Frente de la Juventud (FJ), del qual esdevé vice-president. L'FJ es dedicava bàsicament a realitzar actes violents i robatoris. El juny de 1980, 17 membres del partit dirigit per Milá són detinguts a Barcelona i l'organització resta pràcticament desarticulada. El desembre de 1980, el secretari general de l'FJ, Juan Ignacio González, és assassinat a la porta del seu domicili a Madrid, episodi que mai no ha estat aclarit. Tot i això, les activitats del grup s'allargaren fins a començament de 1982. Un dels actuals dirigents d'Espana 2000, Salvador Gamborino –ara empresari, aleshores militant del grup ultra liderat per Milá– fou condemnat a presó per l'Audiència Nacional espanyola l'any 1984, acusat de robatori amb intimidació, lesions greus intencionades i danys, i el 1986 per desordres públics. El grup al qual pertanyia Gamborino,

copat en un 98% per dones estrangeres. El mes de març passat fou absolt al judici per incitació a l'odi racial que havia denunciat l'ONG S.O.S Racisme per una manifestació contra la immigració al barri valencià de Russafa, l'any 2003. Levantina també fou condemnada per haver obligat els seus treballadors a afiliar-se al sindicat feixista Coordinadora Obrera Nacional Sindicalista (CONS). L'actitud fatxenda i la companyia habitual de fornits escoltes de l'Europa de l'est l'han convertit en tot un personatge criticat per molts compatriotes i adorat pels qui mengen de la seua mà.

4. MANUEL LEAL GIL

Va nàixer a Madrid l'any 1968, encara que la seua família procedeix de Talayuela (Extremadura). Va començar la militància a Falange Española y de las JONS, tot i que després va començar a fer tombs per organitzacions més radicals, fins que va parir el partit Madrid Habitable i després Iniciativa Habitable, un nom amable i exportable a la resta de l'estat espanyol, que sona a ecologista i solidari, però que en realitat és una organització xenòfoba i visceral contra els immigrants. L'ambigüitat del nom ha ajudat Leal a posar els fonaments d'un projecte que

EL TEMPS

va penetrant entre sectors ultres extremenys. Ha obtingut quatre regidors a Talayuela i és la clau de la governabilitat d'aquest municipi. Manuel Leal és un alumne avantatjat dels *llops amb pell d'anyell*. N'hi ha prou de veure la seua iniciativa política reeixida, amb un programa aparentment de centre-esquerra, al mateix temps que criminalitza l'immigrant i anuncia

habitatges gratuïts per als gitanos del poble perquè són espanyols. Però el seu passat li delata el present. Manuel Leal, una pota important del projecte general, va ser membre del partit neonazi Movimiento Social Republicano (MSR), i es presentà a les seves llistes a les municipals de 2003 i a les espanyoles de 2004 per Almeria. Abans havia estat el número 12 de Falange Española per Madrid

segons l'Audiència, es dedicava a cometre robatoris per tal de finançar les seues activitats violentes.

Tot i la intensa militància ultra de Milá a Barcelona, les seues connexions amb destacats elements feixistes europeus –era considerat per la policia espanyola com l'ultra més ben relacionat amb les trames negres internacionals– el portaren a París, on treballà a la revista *Confidentiel*, juntament amb Della Chiac. L'any 1983 Milá fou detingut, sospitós, segons la policia francesa, d'haver participat en l'atemptat contra la sinagoga del carrer Copèrnic de París. Més tard, la seua activitat es relaxa. Entre 1988 i 1990 dirigeix una revista de pensament neofeixista, *Disidencias*, i entre 1988 i 1989 impulsa l'efímera Plataforma Nueva Europa. Però aquesta relativa tranquil·litat s'acaba el 29 de gener del 1995, quan es crea Democracia Nacional (DN) a Madrid. Milá ingressa a la direcció de DN i hi exerceix d'estrateg, però finalment trenca la relació amb el nou líder de la formació, el valencià Manuel Canduela, ex-líder cap rapat.

Casat i amb dos fills de 26 i 28 anys, Milá té ara 55 anys i ja no està per grupuscles de caps rapats com DN. El gener de 2007 s'integra al partit de Roberto com a responsable de premsa

i renova l'estratègia d'Espana 2000. Calcar la via lepenista i modernitzar la ultradreta han estat les dues màximes de Milá i Roberto per a la nova etapa de l'extrema dreta. A partir d'ara el

camí dels feixistes és tutelat per un dels pocs ultres que no cometen faltes d'ortografia.

AIP

a les espanyoles de 1996 i al 2000 figurava al segon lloc del partit de Roberto –Espana 2000– al Congrés dels Diputats per Madrid, que encapçalava ni més ni menys que Pérez Corrales.

5. MANUEL CANDUELA SERRANO

“Eh, negro, vuelve a la selva. Europa es blanca i no es tu tierra”, cantava el jove Canduela vestit de cap rapat al seu grup de RAC (rock anticomunista) División 250 (División Azul), un dels més populars de l'estat espanyol i part d'Europa durant els anys 90. Però els seus anys de cap rapat foren només el principi d'una llarga carrera; començà a la desarticulada organització neonazi Acción Radical, protagonista de diversos episodis violents i de la publicació d'una llista negra amb dades de persones considerades objectiu de l'organització: homosexuals, nacionalistes, comunistes o immigrants. La policia el considerà promotor d'aquesta organització i fou condemnat l'any 1995 per associació il·lícita. Canduela s'ha deixat créixer els cabells ara que capitaneja el partit neonazi sorgit a meitat dels 90 Democracia Nacional (DN), el primer experiment de la nova dreta europea a l'estat espanyol, populista i patriota, que s'espolsà la vella sim-

bologia franquista i on entra a la direcció l'any 2002. Aquest partit aglutinà la major part de simpatitzants de CEDADE i d'ex-caps rapats que volien fugir de la imatge marginal i violenta, i que ja miraven a Europa en comptes de mirar a Madrid. Fou ja amb Acción Radical quan Canduela es distancià de Roberto, i encara actualment ambdós líders valencians mantenen un enfrontament (quasi unidireccional, des d'Espana 2000 cap a ell i DN) per encapçalat el moviment neofeixista a l'estat espanyol. És propietari de l'empresa Iconópolis, dedicada a la venda de material espanyolista per internet. Curiosament, compartí sofà a DN amb Ernesto Milá –actualment incorporat a les files d'Espana 2000, l'etern enemic dels canduelistes– i també amb Manuel Leal. DN era l'aposta dels neofeixistes europeus a l'estat espanyol, i per això conserva la seua afiliació a l'agrupació de partits feixistes europeus, l'EURONAT, on hi ha el partit de Le Pen, els italians Fiamma Tricolore o el British National Party.

